

leringspristallet samt personfradrag for 1984 og om ændring af forskellige skattelove fastsætter i § 2 reguleringsstallet i § 4, stk. 1, i udskrivningsloven til at udgøre 124,1 for kalenderåret 1984.

Grundbeløbene på 40.000 og 4.000 kr. i nærværende lovforslag kommer dermed efter regulering til at udgøre 50.000 og 5.000 kr. med virkning for fordelingen af selskabsskatter for skatteåret 1984–85.

Ifølge udskrivningslovens § 4, som affattet ved ovennævnte lov af 28. oktober 1983, skal det nævnte reguleringsstal fremover fastsættes ved lov for hvert år, dog således at der træder en nærmere fastlagt automatisk regulering i kraft, såfremt reguleringsstallet for et år ikke er fastsat senest den 1. juli forud for årets begyndelse.

Til nr. 9

Anses virksomheden i et selskab eller lignende for drevet i flere kommuner, fordeles – medmindre de berettigede kommuner træffer anden aftale – den kommunale andel af indkomstskatten m.v. mellem kommunerne i det forhold, hvori nettoindtægten må anses for at være faldet i disse, jfr. lovens § 11, stk. 1.

I mange tilfælde er det imidlertid ikke muligt umiddelbart at virksomhedsregnskabet at fastslå, hvordan nettoindtægten er faldet i de enkelte kommuner. I sådanne tilfælde skal der da så vidt muligt foretages en konstrueret fordeling af nettoindtægten i overensstemmelse med fordelingsreglerne i lovens § 11, stk. 2. Med hensyn til virksomhed vedrørende fast ejendom samt forsikringsvirksomhed er det således udtrykkeligt bestemt, at nettoindtægten som regel anses for at være faldet i de enkelte kommuner i samme forhold, som ejendomsværdierne, henholdsvis bruttopræmieindtægterne, er fordelt på de enkelte kommuner. Ved alle andre former for virksomhed anses nettoindtægten som regel for at være faldet i de enkelte kommuner i forhold til summen af de lønninger, som i det sidst forløbne regnskabsår er blevet udbetalt til de ved virksomheden i hver af de pågældende kommuner beskæftigede personer. I denne »lønningssregel«, der anvendes i et stort antal fordelings-sager, er der dog fastlagt den begrænsning, at ingen lønning må medregnes med et større beløb end 30.000 kr.

Formålet med en beløbsgrænse i »lønningssreglen« har alene været at forhindre de større funktionærlønninger i at give en skæv fordeling mellem kommunerne. Beløbsgrænsen var oprindelig på 2.000 kr. i 1924, men blev under hensyn til lønudviklingen forhøjet til 6.000 kr. i 1937, yderligere til

20.000 kr. i 1960 og senest til de nuværende 30.000 kr. i 1967, jfr. lov nr. 464 af 15. december 1967 om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Den lønudvikling, som har fundet sted siden den seneste ajourføring af beløbsgrænsen i 1967, taler umiddelbart for en forhøjelse af beløbsgrænsen. Regeringen har imidlertid bl.a. efter opfordring fra en række kommuner valgt i stedet at foreslå beløbsgrænsen afskaffet. Herved bliver virksomhedernes arbejde med at udarbejde lønopgørelser til kommunerne til brug ved fordelingen af skatten væsentlig lettere. Endelig vil den yderligere skævdeling mellem kommunerne, som forslaget – i forhold til en ren ajourføring af beløbsgrænsen under hensyn til den stedfundne lønudvikling – medfører, normalt være til fordel for den kommune, der samtidig har ansvaret for den skattemæssige ligning af virksomhedens selvangivelse. Forslaget vil dermed efter regeringens opfattelse bidrage til at skabe en for hjemstedskommunen mere rimelig sammenhæng imellem den ligningsmæssige indsats og kommunens egen andel i skatten.

Til nr. 11

Forslaget vedrører proceduren i forbindelse med fordelingen mellem kommunerne af den samlede kommunale andel af selskabsskatten.

De kommuner, der anser sig for berettiget til andel i skatten fra et selskab, en forening eller lignende, skal ifølge den gældende lovs § 12, stk. 2, 1. pkt., hvert år inden udgangen af september måned gøre anmeldelse herom til den kommune, der forestår fordelingen, dvs. hjemstedskommunen. Anmeldelsen af krav er pligtmæssig, fordi det så vidt muligt på forhånd må sikres, at hjemstedskommunen får det bedst mulige grundlag for selskabsskattens fordeling. Manglende overholdelse af pligten medfører dog ikke fortabelse af retten til andel i skatten. For det første har hjemstedskommunen – i tilfælde hvor krav ikke er anmeldt – pligt til også at inddrage andre kommuner i fordelingen, hvis man er bekendt med, at et selskab eller lignende driver en væsentlig del af sin virksomhed i disse kommuner, jfr. § 12, stk. 2, 2. pkt. For det andet gælder adgangen til i medfør af § 12, stk. 3, at gøre indsigelse imod en foretagens fordeling for alle kommuner, uden hensyn til om de har overholdt anmeldelsespligten i § 12, stk. 2, 1. pkt. For en kommune, som har overholdt anmeldelsespligten, betyder anmeldelsen omvendt en sikring af, at hjemstedskommunen ikke lader den pågældende kommune ude af betragtning ved un-